Vervolg van pag. 10.

Coen had dien glimlach gezien en er al dadelijk de oorzaak van vermoed.

„Zeg ouwejongen, wanneer vertel je me nu eens wat?"

„. . . Wat bedoel je?. . . ."

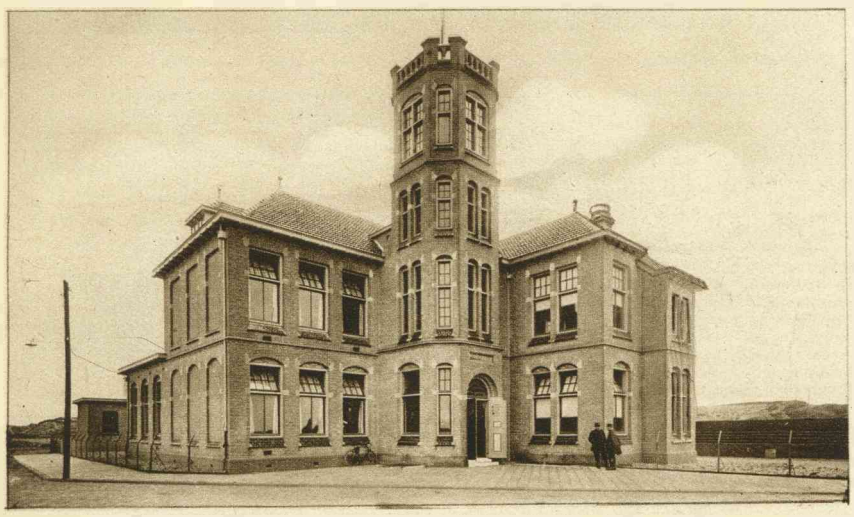
„Kom Bert wees niet flauw. Kan ik het helpen dat ik wel eens meer gezien heb, dan voor mijn oogen bestemd bleek? Ik heb in die dingen ondervinding genoeg, meer dan jij. . . . en wanneer ik soms toevallig zag met hoeveel zorg en haast een rozen-rood briefje in je portefeuille werd weggemoffeld wanneer ik plotseling de kamer binnenkwam. . . . . Bertje jongen, dan wist *ik* genoeg. . . . Kan ik er iets aan doen, dat ik toevallig een buitengewoon goed opmerker ben? . . . . En bovendien, ik heb al zooveel van die zaakjes aan de hand gehad. . . . Maar zeg eris. . . . eh. . . . heb je een oogenblikje tijd om naar me te luisteren?. . . ."

„Een oogenblikje? . . Een uur m'n beste jongen, twee uur; zoo lang je maar wilt! . . . Vertel me maar eens wat je op je hart hebt. . . . Tusschen twee haakjes, je ziet er zoo droefgeestig uit. . . . toch geen zwarigheden? Of kom je me geld ter leen vragen?. . . . . Ik vrees, dat ik je dan zal moeten teleurstellen. . . ."

„Nee Bert, nu geen gekheid alsjeblieft. Een aanval op je portemonnaie zal ik niet wagen, wees gerust!. . . . Je moet me wat anders geven. . . . raad!"

„Raad?. . . . Jou?. . . ." — „Ja. . . . 't Is een lamme geschiedenis waarmee ik er leelijk ingevlogen ben. . . ."

„Verklaar je duidelijker," verzocht Bert.

De opening der Visscherijschool te IJmuiden.

—

Verleden week werd te IJmuiden op officieele wijze de geheel nieuw gebouwde visscherijschool geopend, waaraan door den staat en de provincie belangrijke subsidies worden verleend. De foto *links boven* geeft een extérieur van het gebouw. *Rechts boven* ziet men een groep van autoriteiten, die bij de opening tegenwoordig waren. Er waren o. a. aanwezig: de heer Verloren van Themaat, burgem. van Velsen; de heer Tydeman, gepensionneerd vice-admiraal, inspecteur van het marine-onderwijs, de heer Bottemanne, hoofdinspecteur der visscherij en het visscherijbedrijf. Links in de vitrine staat een model van den grootsten in Nederland gebouwden stoomtrawler, aangeboden door de Algemeene Visscherij Maatschappij te IJmuiden bij monde van den heer E. H. Hijmans. *Beneden:* Een kijkje in de boetzaal der school. *(foto's V.F.B.)*

„Nou, ik zal je de heele historie vertellen. 't Begin is. . . . och ja, net zooals dat van al m'n avontuurtjes . . . je kent die nietwaar? Hoef ik je dus niet uitvoerig te vertellen. Ik zag haar dan in de . . . straat, een goeie tien meter voor me uit loopen . . . . een verduiveld aardig figuurtje. Ik verlangde naar wat afwisseling en besloot haar aan te spreken . . . ."

„Dat begrijp ik. Echt iets voor jou. . . ."

„Zeg dat wel: echt iets voor mij. . . . Maar nu wou ik dat ik weer goed en wel van d'r af was, want. . . ."

„'t Ouwe liedje. . . ."

„Nee wees nu eens ernstig alsjeblieft. . . . Je bent dat meestal zoo, en. . . . daarom ben ik nu juist bij je gekomen. . ."

„Vertel dan maar verder. Ik beloof je, dat ik je met raad en daad helpen zal . . . hoewel een daad van mijn kant wel overbodig zal zijn.."

„Misschien niet, maar luister. . . . Ik spreek ze dan aan met een alledaagsch praatje. . . . zooiets van mooi weer en erg verrukt een eindje mee te mogen wandelen. Maar wat denk je dat mejuffrouw doet? Heel verontwaardigd vroeg ze me of ik niet wist wat fatsoen was, en of ik haar aanzag voor. . . . "

„Ga verder; ik begrijp je. . . ."

„Nou je voelt wel, dat was voor mijn eer te na. 't Zou voor de eerste maal in mijn leven geweest zijn, dat ik geen succes had bij 't schoone geslacht. Ik gooide 't dus heel handig over een anderen boeg en ja hoor, 't ging net zooals ik me had voorgesteld: ze draaide bij. . . . Tusschen twee haakjes, ik vond 'r werkelijk een heel aardig gezichtje, vooral toen die booze bui wat gezakt was. Ik zei, dat 't me erg speet, dat het m'n bedoeling niet was geweest, haar te beleedigen, maar dat haar lief gezichtje eigenlijk de oorzaak van alles was. . . . 't Slot van 't liedje was, dat ze hartelijk begon te lachen en we heel gezellig hebben gewandeld. . . ."

„Nou, tot nog toe begrijp ik niet waar je eigenlijk heen wilt en waarvoor je mijn raad noodig hebt en misschien zelfs mijn hulp. . . . "

„Luister dan nog een oogenblikje . . . Als ik je hulp vraag, wil ik ook dat je alles weet. . . . Ik bracht ze dan thuis en vroeg òf en wanneer ik haar weer zou zien?. . . . Als ik 't heusch meende moest ik morgen maar om 5 uur op den hoek van de . . . en de . . . straat zijn, zei ze. Ik was er natuurlijk den volgenden dag. . . . Och ja, waarom eigenlijk niet. . . . 'k vond het avontuurtje wel aardig. En zoo is het bijna een maand lang gegaan. Maar nu eergisterenavond toen ik haar thuis bracht en we afscheid namen, viel ze me plotseling om den hals en begon zoo te huilen, dat ik heusch medelijden met 'r kreeg. Toen ze wat gekalmeerd was vroeg ik wat d'r scheelde en daarna volgde een lang verhaal dat in 't kort hierop neerkomt, dat ze zoo half en half verloofd was met een student, maar dat ze niets meer van hem wilde weten en alleen maar van mij hield. . . .

„Ik schrok er werkelijk van en trachtte haar met allerlei lieve woordjes gerust te stellen. Natuurlijk zei ik dat ik ook evenveel van haar hield, maar dat ze, als ze haar woord aan een ander gegeven had, dit niet mocht breken. 't Zou dan maar beter zijn als we elkaar niet meer ontmoeten. . . .

„Maar daar wou ze niets van weten. Nee, ze hield alleen maar van mij. . . . en ik toch ook van haar?. . . . En of ik nu ook niet vond, dat ze alles maar eerlijk aan dien ander moest vertellen. Want hem bedriegen wilde ze niet langer. Ik kreeg 't toen heusch een beetje benauwd. . . . 't Trof me, de liefde die dit meisje voor mij had. . . . Enfin, ik zei dan dat ik er nog eens goed over zou nadenken wat ons te doen stond. Heel hartelijk hebben we toen afscheid genomen. . . . "

„En wat wil je nu?. . . . "

„Ja, daarom kom ik nu juist met je praten. . . . Morgenavond zou ik ze weer ontmoeten en haar m'n besluit mededeelen . . . Ze denkt natuurlijk aan een officieele verlooving, maar je begrijpt dat kan niet."

„Waarom niet?. . . .

„Nee beste vriend, m'n vrijheid is me nog te lief. 't Is wel aardig als je in een vreemde stad bent, daar een „thuis" te hebben, maar je bent dan zoo gebonden. . . . En 't vrijgezellen-leven verveelt me nog heelemaal niet . . . . En bovendien, je kent m'n meening over de liefde. Ik vind haar wel aardig, maar ik houd niet genoeg van d'r om later met haar te trouwen. En dan komt er nog bij dat Nelly. . . ."

Bert kleurde eensklaps; een bang voorgevoel bekroop hem. Nelly! Hemel, als het eens. . . . maar neen dat kon niet, dat *kòn* niet. . . . Z'n eigen lieveling zou hem ontrouw geworden zijn?. . . . . Nee, dat *mòcht* hij niet denken. . . . Die gedachte alleen was reeds zondigen tegen het allerheiligste wat er op de wereld voor hem bestond. . . . Maar *àls* het nu eens waar was. . . . ze was den laatsten keer toen hij haar had gesproken zoo vreemd-zenuwachtig geweest. . . .

Deze gedachten vlogen bliksemsnel door zijn brein. Hij bedwong echter zijn onrust en zei met een stem, die even vast klonk als gewoon, doch misschien iets zachter:

„Nelly, zeg je? Heet ze Nelly?. . . ."

„Ja, och ja! Ik had je d'r naam niet willen noemen, maar waarom zou ik dien eigenlijk verzwijgen. Ik heb je nu alles verteld en. . . . jij zult er geen misbruik van maken, daarvan ben ik overtuigd. . . . 't Is dat meisje van den boekhandelaar uit de —straat. . . . Je zult ze wel niet kennen. . . . "

Bert werd plotseling zoo wit als een doek; hij moest zich aan de tafel vasthouden. . . . Gelukkig lette Coen niet op hem.

In de —straat, daar woonde maar één boekhandelaar of neen, er was er nog een . . . Maar die naam Nelly! Zoo heette *zij* ook, z'n eigen mooie lieveling, z'n meisje, van wie hij zoo innig-veel hield. . . . Nelly! Dat was ook de naam van haar, de heldin van z'n nieuwen roman. . . . Want wie zouden het anders geweest zijn, die twee jonge menschen, over wier vereeniging hij zoo pas had geschreven, dan hij, Bert en zij, z'n Nelly! Zou 't dan toch mogelijk zijn? Zou zij. . . . ?"

En met een stem als die van iemand die afgemat en vermoeid was, vroeg hij:

„Nee. . . . ik geloof niet dat ik weet wie je bedoelt. . . . Hoe heet ze?". . . .

„Nelly V. . . ."

„N-e-l-l-y . . . V. . . .?" bracht Bert er langzaam uit. Alle kleur was uit zijn gelaat geweken.

„Ja!. . . Maar kerel, wat scheelt jou? Ben je niet goed?"

„Och, 't is niets; een beetje hoofdpijn. . . . 't Is hier ook wat warm. . . ."

„Warm?. . . . Hoe kom je daarbij . . . De kachel is bepaald al uren uit. . . . Maar, nu je alles weet moet je me raad geven. Wat moet ik doen?. . . .

„Ik. . . ik weet eigenlijk niet goed. 't Zal voor. . . . voor voor dien ander ook wel beroerd zijn, denk ik . . ."

„Ja. . . . "

„Maar, als ze nu eenmaal niet meer van hem houdt. . . . 't Is een lastig geval. . ."

„Ik geloof, dat het 't beste is haar precies te vertellen, hoe ik over d'r denk. . . . 't Is wel beroerd voor mij en . . . . zij zal het ook wel akelig vinden en vreeselijk gaan huilen, ja natuurlijk zal ze gaan huilen. . . . maar misschien, dat ze dan dien ander. . . ."

„Dien ander!" lachte Bert ineens hard en vreemd.

„Bert!. . . . Wat is er met je!!. . . Je doet zoo vreemd. . . . . Je bent overwerkt, beslist, je bent overwerkt. Je moet wat rust nemen en niet zooveel schrijven. . . . . Beloof je me, dat je wat rust zult gaan nemen, dan laat ik je nu alleen. Morgenavond kom ik nog even bij je aan om je te vertellen hoe het afgeloopen is.

„En dan kom ik de volgende week Maandag — o nee, dan ben je, . . . nu ik zal maar zeggen „bezet" hè? — Dinsdag dan, eens naar je nieuwen roman luisteren. . . . Zeg hoe heet-ie?. . . ."

„Trouw!". . . .

„Hm, 'n mooie titel. . . . Nou, bonjour hoor!. . . ."

„Bonjour!"

Coen was weg. . . .

En Bert bleef achter, wéér eenzaam en alleen! Maar nu met een hart vol vertwijfeling en wanhoop. *Zij*, op wie hij vertrouwd had, die hij aanbad, die hij zoo hartstochtelijk liefhad. . . had hem bedrogen! . . . .

„Bedrogen!!" hij gilde het woord uit . . . Maar langzaam-aan kwam er een groote, vreeselijke kalmte over hem. Hij lachte, een harden, kouden lach. . . . .

En z'n manuscript, waaraan hij zooveel uren aaneen, in z'n weinigen vrijen tijd, 's nachts, had zitten werken, nam hij op en kalm, ijzig-kalm scheurde hij 't middendoor, nog eens en nog eens. . . . en wierp het toen in de papiermand. . . .

De titel „Trouw" had voor hem zijn beteekenis verloren. Hij geloofde er niet meer aan. . . . hij kòn niet. . . .

***

Toen ging hij weg, de straat op. De deur wierp hij hard achter zich dicht. 't Klonk als een pistoolschot. . . .

Bij het schilderij van Jan v. d. Heyden.

Jan van der Heyden, een schilder en werktuigkundige van niet geringe verdienste (we danken aan hem o. a. ook de uitvinding van de slangbrandspuiten) werd in 1637 te Gorinchem geboren. Hij heeft het in 't vervaardigen van stadsgezichten tot een hoogte gebracht als vóór hem door niemand is bereikt. Aan een grondige kennis en uitmuntende toepassing der perspectief verbond hij een uitvoerigheid van behandeling, een natuurlijkheid van coloriet, waardoor het hem gelukken mocht aan zijn stadsgezichten, vooral aan die waarin hij van 't zonlicht gebruik kon maken, een getrouwheid bij te zetten, welke alleen door de voortreffelijke harmonie van 't kunstwerk als zoodaning wordt overtroffen. Hij schilderde bijna al zijn schilderijen tusschen 1660 en 1670. Bij voorkeur zocht hij zijn onderwerpen op grachten te Amsterdam. Hij overleed in 1712.